

A társszerzőkről

Ahhoz képest, hogy ez a könyv egy önéletrajz, meglepően sok szerzője van, akik közül néhánynak szeretnék köszönetet mondani türelmetlenségéért. Nevezetesen a következőknek:

DAVID A. YALLOP: egyike eme önéletrajz nem létező társszerzőinek. Maga is számos könyvet írt, mint például a *Féltek?*, illetve *A nap, amikor véget ért a móka*. Volt egy másik társszerző is, de őt a szerzői jogról való vitatkozás során megölték. M. Yallop demeure maintenant en Nouvelle Zélande.

DOUGLAS N. ADAMS: őt még nem említettük név szerint, és valójában nem is ölték meg, csak úgy tett, mintha halott lenne, egy halom, korábban kiadhatatlan forgatókönyv alatt lapulva (lásd: *Galaxis-útikalauz stopposoknak*). Valószínűleg beszúr majd pár szót itt-ott a következő több tucat lapon, de ezt csak ímmel-ámmal vallja be, mert David A. Yallop ugyan nem hat láb őt hüvelyk magas, de rendkívül indulatos.

ALEX MARTIN: 1953-ban született Baltimore-ban, amit Amerika hónaljának is hívnak, de lehet, hogy Wisconsinban, a világ ágyéktáján. Tovább bírta az összes többi társszerzőnél, David Sherlock kivételével, aki erősíti a szabályt. A winchesteri főiskolán és a cambridge-i egyetemen tanult és máig is bírja jelentős nagyrabecsülésemet a leghosszabb ideig tartó ex-társszerzőség csúcstartójaként.

PEDRO MONTT: chilei exelnök, aki konzervatív kormányával inkább fejlesztette a vasútvonalakat és a gyáripárt és vette semmibe a nyomasztó társadalmi és munkaerő-problémákat, mintsem hogy megírja más emberek önéletrajzát.

DAVID J. SHERLOCK: kedélyes fiatal nagyvilági buzi. A walesi határon született 1947-ben. Szerencsére azóta minden rendbe jött, és most már igazi nagymenő a könyvkiadás durva, férfias világában. Az elmúlt 14 évben közeli, személyes barátom volt, biztos úr.

ELŐSZÓ

A hazudozásról és azokról a derék emberekről, akik űzik

Érdekes, hogy a búr háború utáni európai irodalomban (és az „európai”-ba én határozottan beleértem Nagy-Britanniát is) azoknak az előszavaknak, amelyek úgy kezdődnek, hogy „érdekes, hogy...”, általában semmi mondanivalójuk nincs. Tulajdonképpen annyira meggyőződtem erről a szabályról, hogy ha bármikor meglátom ezt a két taszító szót egy könyv elején, rögtön becsukom és a tűzre dobom. De akkor, kérdik önök, mit olvassunk helyettük? Nos, van egy könyv, amit időről időre újra előveszek, és ez az *Egy hazug ember önéletrajza* Graham Chapman, David Sherlock, Alex Martin, Douglas Adams és David Yallop tollaiból. Sok mondanivalója nincs, de legalább nem úgy kezdődik, hogy „érdekes, hogy...”, és ez nekem már elég.

MARK PHILLIPS százados
(nincsenek címek a nevem előtt,
de jó gazdag vagyok)

EGY KICSIVEL JOBB ELŐSZÓ

A hazudozásról és azokról a derék emberekről, akik űzik

Most, hogy át dobták önöket az első palánkon, amit a férjem pénzért írt, szeretnék vázlatosan ismertetni néhány további trükkös feladványt, amelyek még azok előtt állnak, akik tényleg pontokat akarnak szerezni ezen az ismeretelméleti versenyen. Kezdjük az első akadállyal, amelyik igencsak megtévesztő és ahol bizony könnyen s...gre érkehetnek (azt, hogy segg, nem szabad kiírnom), hacsak nem koncentrálnak abszolút százszázalékosan. Minden ember hazug – mondta Charles. Na most gondolkozzanak csak el! Mit sugall ez? Azt, hogy Charles maga is hazug, úgyhogy amikor az igazat mondja, akkor valójában hazudik, és amikor hazudik, akkor az igazat mondja. Értik már, hova próbálok kilyukadni? Ez bizony igencsak beugratós. De a következő akadály is nagyon trükkös. Első látásra olyan, mint egy gyerekeknek szóló találós kérdés, és tulajdonképpen az is. Szerintem elég galád dolog, pláne ennyire a kör elején! Na mindegy, azért elmondom. Önök egy országúton lovagolnak, amikor is hirtelen egy útkereszteződéshez érnek. Az útkereszteződésben áll egy tábla és ez van ráírva: „A két út közül az egyik Newmarketba vezet, a másik valami borzalmas helyre”. Ahhoz, hogy kiderüljön, melyik melyik, meg kell kérdezni az egyiket a két testvér közül, akik abban a kunyhóban élnek. Na de itt jön a csalafintaság. Egyikük mindig igazat mond, a másik mindig hazudik. És csak egy kérdést tehetnek fel. Gondolják meg jól, mielőtt kérdeznek!

Szóval tényleg elég trükkös, nem igaz? Sajnos nem adhatok semmi segítséget hozzá, mert én magam is elfelejtettem a választ, de mindenesetre sok szerencsét! És nyugodjanak meg, bár most nem vesződnék azzal, hogy meséljek még önöknek a hazudozásról, azért én elég jó vagyok benne.

MARK PHILLIPS századosné

A fordító előszava

Mivel a könyvben úgyis számos előszó található, gondoltam, megtoldom ezeket még eggyel. Ezt az előszót tulajdonképpen csak ezért írtam, úgyhogy sok mondanivalóm nincs is benne. Minthogy azonban valamivel ki kell töltenem a rendelkezésemre álló helyet, elárulom, hogy a kötet végén található jegyzeteket igyekeztem a műnek megfelelően megkomplikálni, ezért fejezetenként, és azon belül is ábécésorrendben vettem sorra a könyvben előforduló, és a magyar olvasó számára esetlegesen nem vagy kevéssé ismert neveket és fogalmakat. A nyilvánvaló, illetve széles körben ismert emberek és dolgok nem találhatók meg. A jegyzetekben. Igyekeztem egyébként a lehető legkevesebbet hazudni, de mivel ez egy hazug ember önéletrajza, sosem lehet tudni. Az olvasóra bízom ugyanakkor a keresztutalások és a háttérösszefüggések felderítését, amennyiben erre feltétlenül szüksége van. Ehhez javaslom további, súlyos napokat vagy akár heteket felemésztő kutatómunka elvégzését, azonban ez nem nélkülözhetetlen annak, aki ezt nélkülözni tudja. Azt a trükköt is elkövettem a jegyzetek írása közben, hogy a nyelvi jellegű megjegyzéseket a szakaszok elejére gyűjtöttem ki. Ne kérdezzék, miért, mert nem tudom, és hazudnom kéne, ha valamit akarnék válaszolni. Mindenesetre szeretném hálámat kifejezni Nick Palmernek felbecsülhetetlen segítségéért, amit a könyv fordítása közben nyújtott. Talán van olyan olvasó, aki nem ismeri őt, én viszont igen. És mivel ezt az előszót rövidnek szántam, most nagy hirtelen be is fejezem.

...

JA, A FORDÍTÓ